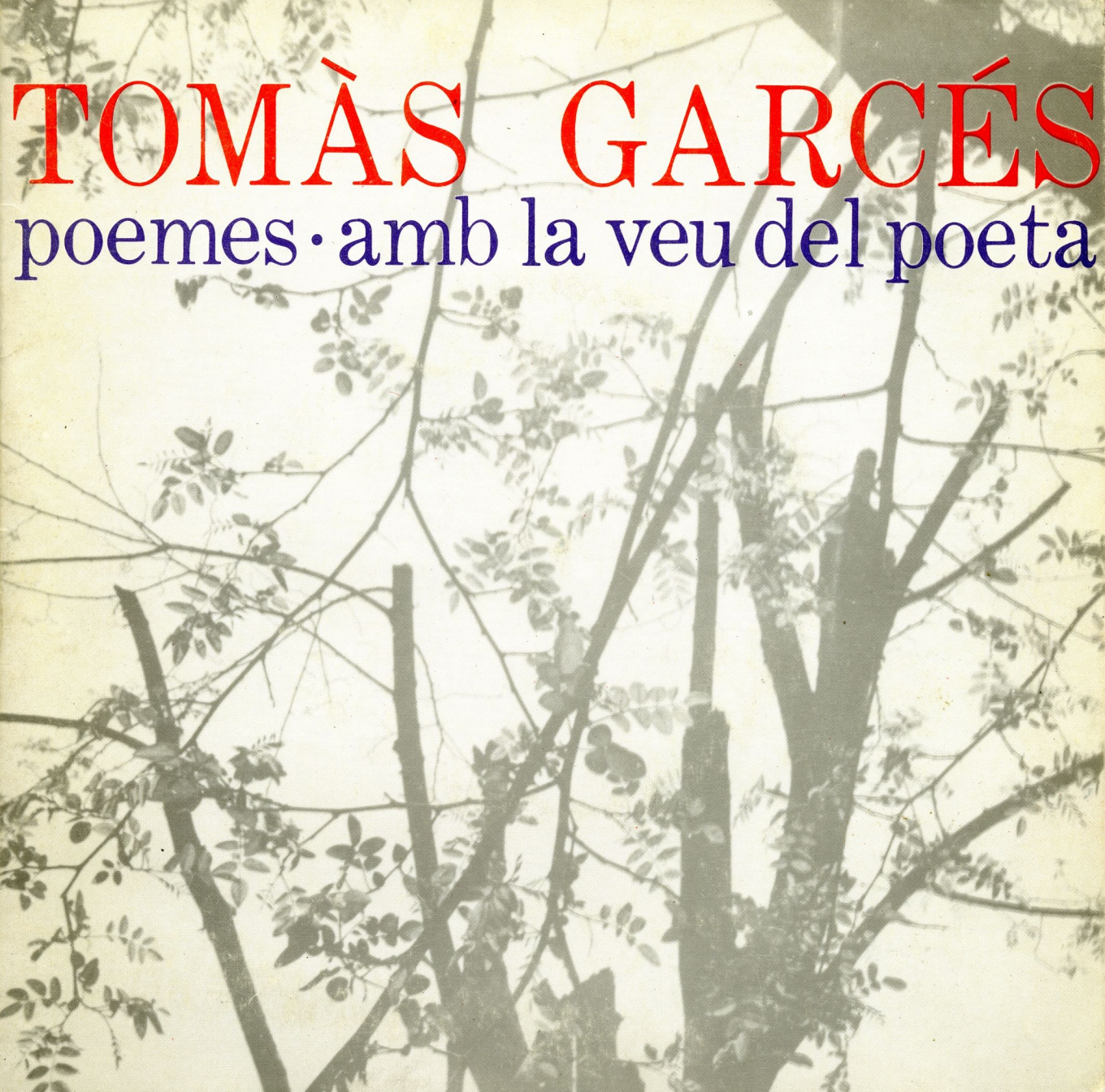

TOMÀS GARCÉS

poemes · amb la veu del poeta

Aquí teniu, amics, una selecció, un tast de la poesia de Tomàs Garcés. Ell mateix ens llegeix uns poemes, alguns dels seus poemes, breus i concisos, amb expressió cenyida i mesurada, com escau als moments d'apassionada i continguda tendresa que els han anat conformant i creant fins a donar-los vida pròpia.

Aquests poemes, que podríem dir que han estat obtinguts, purs i transparents, en els alambins on Tomàs Garcés ha anat destil·lant lentament i amb una certa voluptat les seves vivències i sentiments, tenen en el fons aquesta essencial i, avui, sorprenent aroma: un gust d'ànima, de terra, d'amor, d'arbre i de cançó; de vida que es porta i es deixa i que neix i que es colga. I de fe i de melangia, i d'esperança. Vida primera, elemental, molt estimada i enyorada pel poeta, que l'ha subtilitzada i transportada a formes i estrats superiors, gràcies a un treball intel·lectual i a una refinada sensibilitat.

El rigor i la saviesa en la tria dels mots, l'artesana i noble manipulació dels versos, no desdiuen mai, ni amaguen, ni volen amagar, la virginitat dels orígens.

La poesia de Tomàs Garcés és una poesia que es basta a si mateixa. Per una innata puresa d'intencions li costa d'acceptar adjectius i creu que es pot valer sense suports massa remarcables o anecdòtics. El llenguatge, la gràcia, el moment de lluminosa intuïció, passen gairebé sempre per damunt del tema — ja volgudament intemporal — i el deixen una mica al marge, com a suggerència, o com a principi del joc o de la màgia poètica, i és en aquest estat que viu fins que el poeta i l'eco del poema s'han acabat. Llavors, en la seva totalitat formal i en les seves ressonàncies, és quan l'obra adquireix un color o un sentit, o uns sentits, perquè moltes vegades hi ha també una mena d'irisació, un lleu desplegament de les imatges, que diversifica la primera i més aparent localització. És tot allò que escapa del poema i del poeta i que entra, ja de ple, a l'element receptor el qual, subjectivament, pot intuir, o no, tot el que instiguen unes paraules o uns silencis.

A través de l'obra de Tomàs Garcés, d'una manera modèlica i antològica, entrem en contacte amb tota aquesta poesia de llinatge tan senzill com preclar. I és bo que, entremig del tràfec, l'home retrobi, de tant en tant, les fonts i begui calmós una mica d'aigua.

J. M. ANDREU

Ocell de pedra

Mentre el caprogeu resta
tremant de melangia,
raj els ocells com juguen
entre la rinya verda:
en l'ametlla es capbussa
la caducera mare
— de la part a l'arbre,
de l'arbre a la tendalada —
i els nús petits s'empaiten
amb fredidissa folia.
En una platja bruta,
els pàmols, verda cocoma.

To sec en base de llota,
dota el fullós caprogeu,
i en danta per i ombra
com un ocell de pedra.

Jordi Sureda

EDIPHONE

Serie Especial
EDIGSA

COL·LECCIÓ LITERÀRIA N.º 8

C. L. N.º 8

Copyright by Ediphone, CCC

Printed in Spain

Dip. Leg.: T. 885. 1963

Portada: J. Fornas

GABRIEL GIBERT - TARRAGONA

TOMAS GARCÉS, POEMES
AMB LA VEU DEL POETA

cara 1

PARATGE SOMNIAT

LA FONT DELS LLEDONERS

BALADA

CANÇÓ

L'OFRENA

AMOR MEU

CANÇÓ FIDEL

cara 2

RONDALLA

L'HORA DE L'ALBA

OCELL DE PEDRA

SOTA L'AMETLLER

TARDOR

SARDANA ANTIGA

45 r. p. m.